

De mens
wil
bruto bemind worden
niet netto.
Carl Hebbel

Loslaten...

Nee, de dood is niet de beste vriendin van mensen.
Het ultieme loslaten boezemt ons schrik in.
Nochtans kunnen we heel ons leven oefenen:
de moederschoot verlaten om zelfstandig te kunnen leven,
onze kindertijd achterlaten om volwassen te worden,
het ouderlijk nest verlaten waarin we opgroeiden, om zelfstandig te kunnen zijn,
het kunnen afstand doen van ons eeuwig jeugdig zijn,
van een onmogelijke liefde,
van een aflopende of afgevoerde job,
van een blakende gezondheid,
van een engagement waar we te traag of te oud voor geworden zijn,
van kinderen die het huis uitvliegen,
van kleinkinderen die andere wegen gaan,
van een te groot geworden huis,
misschien ook wel van allerlei (onrealistische?) dromen en verwachtingen...

Het leven is één groot oefenveld
waarop we leren los-laten
om enkel onze zielskern over te houden.

Zonder ballast gaan we de confrontatie
met de Grote Liefde vol vertrouwen tegemoet.

Waarom zouden we schrik hebben?
Wacht er niet iemand op ons die ons graag ziet?

De beste voorbereiding op die ontmoeting
is NU van mensen (proberen) houden,
van allemaal,
vooral van de naakten,
de hongerigen,
de dorstigen,
de vreemdelingen,
de zieken,
de gevangenen
en zij die rouwen om iemand die ze verloren.

Levende God,
draag Jij nu zorg voor hen die wij moesten loslaten.
Voltooi hen dat ze stralen als licht.
André Quintelier

schaarse hoop

Stilte, zij heeft een lege ruimte nodig
om haar knieën op de grond te zetten.

Stilte, ik heb je nodig om de wereld
uit te sluiten
en naar je diepe bodem te zinken.

Jij bent een geheim, het nauwe net
van mensen zal jou niet vangen.

Stilte, in de oorlog ben je geen kogel
geen bloed en geen dictatuur,

Jij bent een hoop die schaars is.

Stilte, laat me in jou voor even leven
buiten is herrie en lawaai.

Stilte, het ziekenhuis voor mijn pijn.
Baban Kirkuki

herfst is de tijd van vermoeden, niet van weten

Herfst is de tijd van vermoeden,
niet van weten.

Van tasten,
niet van grijpen.
Van eerst met mijn duim
het waas wegvagen
van een purperen pruim
en van voelen
en van dan pas eten.

Herfst is rustig doende,
niet als zomer doende was,
met dat druk ondernemen,
proclameren en oprichten
en met uitbreiden
en met weer iets anders stichten.
Herfst vertraagt een ogenblik de pas.

Een krekkel zit nog
vol te houden in het gras.
En op de grintweg
snort een laatste bij.
Wat vorig jaar nog komen moest,
is nu voorbij.

Maar de geest is vrij.
Om te berekenen
en te weerleggen
en te ijken.
En om te rangschikken en te bevragen,
te beschouwen en te kijken.
Herman De Coninck

school der seizoenen

Als je verdrietig bent herfst
met het beëindigen
van je groen en je schaduw,
leer ik van jou de betekenis
van het verlies
die aan mijn wereld toebehoort.

Als je lacht lente
met je nieuwe geboorte
die misschien voor een tijd
hoop kan geven,
leer ik van jou
dat het leven ook te verdragen is.

Jouw komst zomer
een gast met licht en vrolijkheid
misschien leer ik van jou
het simpel zijn
en van de zee te houden.

Zonder meer jij winter
jouw hart is nat
jouw ziel is avontuur
zij leren mij de betekenis
van de tranen
en de pracht van de ontdekking.
Baban Kirkuki

gesprek
(naar het boek Ruth)

Spreken,
over en weer,
verschillend
van mening,
maar blijven spreken.

Luisteren,
over en weer,
horen en voelen
wat er omgaat
in de ander.

Meegaan,
over en weer,
naar onbekende eindens
tot voor iedereen
nieuw leven ontluikt
Wies Merck